

# EUROPA-PARLAMENTET

2004



2009

---

*Mødedokument*

16.4.2009

B6-0190/2009

## **FORSLAG TIL BESLUTNING**

på baggrund af Rådets og Kommissionens redegørelser

jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2,

af Francis Wurtz og Sahra Wagenknecht

for GUE/NGL-Gruppen

om konklusioner fra G20-topmødet

**Europa-Parlamentets beslutning om konklusioner fra G20-topmødet**

*Europa-Parlamentet,*

- der henviser til konklusionerne fra G20-topmødet i London den 2.-3. april 2009,
- der henviser til forretningsordenens artikel 103, stk. 2,
- A. der henviser til, at den udbredte holdning blandt politiske ledere, erhvervsledere og førende økonomer om, at "de frie markeder ved bedst", og at markeds kræfternes frie samspil sikrer en effektiv fordeling af ressourcer, i høj grad er blevet modbevist af den finansielle og økonomiske krise,
- B. der henviser til, at den stigende ulighed i fordelingen af indkomst og velstand (stigende fortjenester og rigdom, markant fald i arbejdets del af nationalindkomsten) i de seneste 30 år har været den vigtigste drivkraft bag den enorme vækst i investeringerne på finansmarkederne og overophedningen af aktiepriserne,
- C. der henviser til, at globaliseringen, liberaliseringen og dereguleringen af finansmarkederne banede vejen for finansielle nyskabelser (derivater, hedgefonde, private kapitalfonde, securitisation, strukturerede investeringsprodukter osv.), der igen har bidraget til en usædvanlig stor gearing og en gearing, der i alt for høj grad har været procyklisk, kortsigtet adfærd, uholdbare krav om store afkast af produktions- og servicevirksomheder ("shareholder-value orientation", altså at aktionærene skal have valuta for deres penge) og også til en situation, hvor risici hurtigt spredes overalt i verden, og til, at både den neoliberale politik med liberalisering af finansmarkederne og kortsigtet fokusering på, at aktionærene for enhver pris skulle have valuta for deres penge, derfor har vist sig at være en fuldstændig fiasko,
- D. der henviser til, at det ikke kun er grådige direktører i finansbranchen, der bærer ansvaret for krisen, men at det også er regeringerne i USA og næsten alle EU's medlemsstater samt EU-institutionerne, der har fremmet liberaliseringen af finansmarkederne, i EU navnlig med EU's handlingsplan for finansmarkederne og Lamfalussy-pakken, der var baseret på "selvregulering" i finanssektoren,
- E. der henviser til, at den nuværende krise har understreget behovet for at kombinere den økonomiske og politiske evne i hele verden til at håndtere krisen gennem samordnede skattepolitikker og en begrænsning af finansmarkederne, og til, at den traditionelle "vestlige verden", navnlig USA, Japan og EU ikke længere er i stand til at løse problemerne alene, samt til, at det derfor var forventet, at der i forbindelse med G20-topmødet ville blive skabt en ny økonomisk verdensorden, hvor udviklingslandene skulle spille en vigtig rolle,
- 1. bemærker, at verden har brug for, at der hurtigst muligt fastsættes samordnede politikker for at stabilisere økonomien og sikre den mod afmatning, bekæmpe klimaændringer, øge

miljømæssig og social bæredygtig udvikling, styrke offentlige tjenesteydelser og fremme fuld beskæftigelse med job af høj kvalitet og sociale rettigheder; beklager derfor, at G20-topmødet bortset fra løfter om flere midler til IMF ikke kom videre med det selverklærede mål om at fastsætte regler for "en ny økonomisk orden";

2. bemærker, at det kun er USA, Kina og Japan, der har indført budgetincitamer af en mere betydelig størrelse for at modvirke økonomiens ugunstige udvikling; beklager, at EU og medlemsstaterne er langt bagud, og at den europæiske økonomiske genopretningsplan er underfinansieret og udelukkende består af ukoordinerede nationale incitamer af meget forskellig karakter; anmoder om budgetincitamer, der kan styre finansiering hen imod investeringer, der er til nytte for samfundet og miljøet for at sikre og skabe arbejdspladser af god kvalitet;
3. bemærker, at det på G20-topmødet ikke lykkedes at nå til enighed om en samordnet pakke af beskatningsmæssige incitamer, fordi EU modsatte sig et sådant skridt; understreger, at topmødets såkaldte "globale hjælpepakke" på 1 000 mia. USD (IMF-finansiering, handelsfinansiering, bistand til de fattigste lande, tildeling af særlige trækningsrettigheder) hovedsageligt består af penge, der allerede tidligere er blevet tildelt, og at de reelle nye forpligtelser kun svarer til ca. 100 mia. USD; beklager, at de fattigste lande, som er dem, der er hårdest ramt af den globale afmatning, derfor ikke vil modtage den nødvendige hjælp til at overvinde krisen;
4. er meget utilfreds med, at tildelingen af særlige trækningsrettigheder på 250 mia. USD ikke var knyttet til en omstrukturering af stemmerettigheder, således at 44 % af dette beløb vil gå til G7, dvs. de største økonomier, og at kun ca. 80 mia. USD vil gå til mellemindkomstlandene og de fattige lande samlet set; beklager, at G20-topmødet ikke drøftede forslaget fra direktøren for den kinesiske centralbank om at ændre ordningen med særlige trækningsrettigheder på grundlag af de globale ressourcer; bemærker, at muligheden for at bevæge sig i retning af et nyt Bretton Woods-system således ikke blev udnyttet;
5. er utilfreds med G20-topmødets intentioner om at styrke IMF's rolle, hvad angår genopretning af långivning og vækst og jobskabelse i verdensøkonomien; understreger behovet for at indlede en reform af IMF's politiske beslutningsinstrumenter for at forhindre, at fondene fungerer som et redskab for "den vestlige verden"; glæder sig over de forsigtige meldinger, hvad angår gennemførelse af IMF's pakke om reform af kvoter og afstemning, der blev aftalt i april 2008, og anmodningen til IMF om at gennemføre den næste kvoterevision inden januar 2011;
6. anmoder om en omfattende reform af IMF's långivningspolitik, der f.eks. for Letlands, Ungarns og andre landes vedkommende gør lånene afhængige af nedskæringer af løn og pension, indskrænkning af den offentlige sektor, begrænsning af sundhedssektoren osv.; bemærker, at denne form for betingelser ikke kun vil ramme de fattigste samfundslag hårdest, men også forværre den økonomiske afmatning, eftersom de i høj grad begrænser efterspørgslen; bemærker, at EU's støtte til denne politik ikke kan anses for "europæisk solidaritet" i krisen;
7. støtter forslaget fra FN's rådgivende panel under ledelse af Joseph Stiglitz om at erstatte G20-institutionen med et nyt globalt økonomiråd; understreger, at et sådant FN-organ

ville være et meget bedre forum til fastsættelse af dagsordenen for verdens økonomi- og finanspolitik, eftersom det ville sikre, at de mindst udviklede lande, der på nuværende tidspunkt er udelukket fra G20-processen, blev repræsenteret; støtter forslaget om oprettelse af en ny global reserveordning, der kan yde regelmæssig støtte til udviklingslande, og som ikke kan underlægges veto fra de industrialiserede lande, der dominerer de eksisterende internationale finansielle institutioner såsom IMF;

8. glæder sig over G20-ledernes enighed om, at store skævheder i finanssektoren og i den finansielle regulering og overvågning var grundlæggende årsager til krisen; er dog utilfreds med, at det på topmødet ikke lykkedes at behandle behovet for stabilisering af banker og det finansielle system for at få kreditsystemet til at fungere igen; bemærker, at der er behov for hurtigst muligt at skabe en stærkere og mere konsekvent global overvågnings- og lovgivningsramme for den fremtidige finanssektor for at fremme bæredygtig udvikling på globalt plan; understreger, at man på topmødet også burde være blevet enige om at skabe et mere systematisk samarbejde mellem lande for at regulere finansiering; understreger, at finanssektoren skal acceptere lavere udbytter og bonussystemer, der er indrettet til at undgå risici og til langsigtede mål i stedet for kortsigtede profitter;
9. bemærker, at G20-lederne ønsker at gennemføre den handlingsplan, der vedtoges på det forrige møde, og som indebærer oprettelse af et nyt nævn for finansiel stabilitet (FSB) som efterfølger for forum for finansiel stabilitet (FSF), som skal omfatte alle G20-lande, FSF-medlemmer, Spanien og Kommissionen; beklager imidlertid manglen på nogen form for formelle beføjelser til FSB, der udelukkende skal arbejde parallelt med IMF; understreger, at spørgsmålet om, hvorledes FSB kan sikre en egentlig overvågning og gennemførelse af den globale sammenhæng mellem nationale reaktioner på krisestyring, overhovedet ikke er blevet løst;
10. kritiserer på det kraftigste, at regulering og overvågning kun kommer til at omfatte alle systemisk betydningsfulde finansielle institutioner, instrumenter og markeder; understreger, at der er behov for en strengere regulering for at hindre risici som følge af nye risikable finansielle produkter, og at disse enten skal forbydes, eller at handlen skal være underkastet alvorlige restriktioner og overvågning; kritiserer også på det kraftigste den idé, at reguleringen kun bør forhindre overdreven gearing; mener, at der skal indføres strenge grænser for gearing for alle regulerede finansielle institutioner; påpeger, at pensionsfonde og navnlig arbejdsmarkedspensionsfonde ikke bør have tilladelse til at investere i finansprodukter, der indebærer systemrisici, som f.eks. hedgefonde og privat formueforvaltning, fordi det ville påvirke pensionsrettighederne i en uheldig retning, hvis disse fonde gik konkurs;
11. bifalder G20-ledernes ønske om at træffe foranstaltninger over for ikke-samarbejdsvillige retsområder, herunder skattely, og iværksætte sanktioner for at beskytte offentlige finanser og finansielle systemer; glæder sig over udtalelsen om, at "bankhemmelighedens æra er forbi"; understreger i den forbindelse, at EU-lande, der fungerer som skattely (Østrig, Belgien, Det Forenede Kongerige, Luxembourg) samt Schweiz, må afskaffe deres bankhemmelighed og sætte en stopper for denne skandaløse praksis;
12. opfordrer EU og medlemsstaterne til også at tage fat på de problemer, som interne og

eksterne offshore-finanscentre skaber (Kanaløerne, Cayman Islands osv.) og forbyde, at der gøres forretninger med disse, hvis de ikke retter sig ind; understreger, at en global reaktion på skatteundragelsesproblematikken også betyder indgreb mod store finanscentre, som mange små skattely kun er satellitter til;

13. bifalder ønsket om at udvide tilsynet og registreringen til kreditvurderingsinstitutter; understreger, at der er behov for et offentligt, europæisk kreditvurderingsinstitut, der ikke arbejder med gevinst for øje, for at overvinde interessekonflikter, der hindrer en objektiv vurderingsproces;
14. beklager, at forslagene om beskatning af valutatransaktioner ("Tobin tax") og børstransaktioner (herunder også "over the counter-transaktioner") ikke blev nævnt af G20-lederne;
15. kritiserer G20-topmødets forpligtelse på en ambitiøs afslutning af Doha-udviklingsrunden; understreger, at runden agter at udvide et sæt handelsregler, der skader udviklingslandenes økonomier og griber ind i landenes indenrigspolitiske område; kræver udsættelse af forhandlingerne om offentlige indkøb, intellektuel ejendomsret og liberalisering af investeringer og tjenester, da disse områder udelukkende er i de industrialiserede landes interesse, underminerer public service-begrebet og truer den økonomiske og finansielle stabilitet;
16. pålægger sin formand at sende denne beslutning til lederne af G20, Rådet, Eurogruppen, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank, medlemsstaternes nationale parlamenter, Regionsudvalget og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.